

MARIAN
TRUȚĂ

OMUL CARE
S-A JUCAT
CU LUMEA

**COLECTIA
SENIORII IMAGINAȚIEI**
serie nouă

ROMAN SF

editura
eagle

I

ATUNCI CÂND A COBORÂT DIN TREN, L nici n-a băgat de seamă cât de singur era. Și asta din două motive. În primul rând, era o oră târzie, aproape de miezul nopții, dacă nu cumva acesta și trecuse, așa că lipsa altor oameni pe peron sau în gară cumva era de așteptat. În al doilea rând, chiar în clipa în care a atins cu un pas sigur, ferm și plin de încredere caldarâmul peronului, locomotiva trenului care îl adusese din Capitală tocmai în îndepărtatul K a slobozit un uriaș nor de abur cald, aproape fierbinte care s-a încolăcit degrabă în jurul lui L, furându-i gândurile, atenția și poate chiar mințile.

Preț de câteva clipe s-a lăsat dezmiertat de aburul acela dens, alburiu, care ascundea complet lumea, ca și cum aceasta nici n-ar fi existat, dar poate că va exista vreodată. Ca și cum, în acele momente, L traversa o singularitate pe cale să explodeze și să aducă la viață întregul Univers, cu stelele, galaxiile și viețuitoarele sale care vor fi urmat să vină.

Mai gros sau mai subțire, aburul s-a prelungit, s-a prelins pe peron, apoi s-a risipit în aer, purtat de briza de noapte, de adierile reci care coborau dinspre munte.

Imediat ce aerul s-a limpezit, locomotiva a țipat prelung și deznădăjduit, ca un animal fabulos, puternic, dar docil, și obligat să facă un lucru neplăcut, împotriva voinței sale. Trenul s-a urnit din loc, scârțâind și gemând din nituri, spre trecătoarea din munți, un defileu îngust, pe care L îl știa din vederi și din fotografiile pliantelor turistice. Cu siguranță, în zilele care vor veni, în viitorul apropiat, îl va vizita, va străbate defileul sau o parte a lui, urmând potecile și traseele special aranjate pentru drumeții.

L nu mai văzuse vreodată munții altfel decât în filme sau la televizor. Nici în acea noapte nu-i vedea, era prea întuneric, dar îi ghicea, îi simțea prin respirația lor rece, lentă și umedă. Da, munții erau la locul lor, întortocheați și împăduriți, adăpost pentru jivine mici sau mari. Cuminți erau munții în acea noapte, nimic nu făceau, nimic altceva decât să nască cețuri, poate ca un misterios și tainic răspuns la aburul pe care-l hohotise locomotiva câteva momente mai înainte.

Clădirea gării, veche, monument istoric, era luminată pe exterior de o serie de lămpi amplasate cu meșteșug, astfel încât să pună în evidență frumusețea decorațiunilor și a stucaturilor rămase din vremuri apuse.

Știa că nu era așteptat de nimeni. Chiar el insistase în mesajele pe care le schimbase cu angajatorii, înainte de a porni spre K, să nu-l întâmpine nimeni la gară pentru că va ajunge târziu în noapte. K, deși destul de mare pentru o localitate de munte, nu era un oraș complicat. În noaptea aceea avea de gând să meargă pe jos de la gară, cale de vreo doi kilometri, până la locuința care îi fusese pusă la dispoziție. De fapt, o cameră înaltă, croită după o modă revolută, într-o pensiune decentă. Pentru început era perfect, nici n-avea nevoie de mai mult. L avea o fire mai degrabă modestă.

Venise în K pentru că urma să fie angajat ca redactor la revista *Mileniul III*, pe care toată lumea bună din republică

o știa și o citea sau măcar o răsfoia. Departe de Capitală, la adăpost de influența ei gălăgioasă și cosmopolită, urbea K dezvoltase, în timp, o viață culturală independentă și rafinată, ajutată și sprijinită de o serie de capete luminate. Aici se aflau un teatru care organiza de câteva decenii, în fiecare vară, un Festival Internațional, și o sală de concerte ridicată în urmă cu o sută de ani de Casa Regală și care găzduise, în decursul vremii, o serie de Filarmonici celebre. Alături se găsea chiar și un Conservator care dăduse lumii doi dintre cei mai apreciați pianiști din toate timpurile. Iar biblioteca din K, din imediata apropiere, era considerată cea mai bogată din țară și era văzută ca una dintre cele mai frumoase biblioteci din lume.

La un moment dat al Istoriei, locuitorii din K refuzaseră mutarea Capitalei aici. Pur și simplu se opuseseră ideii născocite de politicienii vremii.

L avea toate motivele să simtă că viața lui se reinventa în acea noapte. Trăia un *T zero* înaintea căruia nu fusese decât întuneric, iar dincolo de acest moment urma să răsară Lumina. Dincolo și nu după. Iată o nuanță interesantă.

Întunericul în care trăise până atunci? Fusese corector la Editura Politică, în Capitală.

Cu atât mai mult noaptea aceea, în care L a coborât din tren pe peronul pustiu al gării din K, avea o încărcătură aparte, poate chiar mistică, de început de lume, de început de Creație, pentru că tot ce se naște vine din întuneric, cum altfel. Cu cât mai deplin și mai dens este întunericul Noptii, cu atât mai strălucitoare și mai deplină va fi lumina Zilei. Așa e-n firea lucrurilor. Cel puțin așa credea.

Sala de așteptare, pustie și ea, la fel ca peronul, era luminată din belșug. Toate ghișeele erau închise, ceea ce însemna, probabil, că până dimineață niciun tren nu mai urma să treacă pe acolo. În lungul unui perete, sumedenie de casete

pentru bagaje, din acelea cu cifru. Într-una dintre acestea se afla cheia de la noua sa locuință.

Odată intrat în posesia cheii de la pensiune, L a ieșit în stradă. Orașul, mascat până atunci de clădirea gării, i s-a arătat sub forma unui bulevard lung, străjuit de o parte și de alta de edificii vechi, dar îngrijite și atent iluminate. N-a văzut nicio mașină, afară de cele parcate la marginea trotuarelor și n-a văzut niciun pieton. A văzut, dacă se poate spune astfel, un tablou încremenit, în care doar luminile de la semafoare clipeau până în depărtare. Pe stâlpi înalți, cu aer retro, lămpile împrăștia o lumină puternică, gălbuie, care într-o noapte de iarnă, împreună cu zăpada, ar fi creat o atmosferă de basm. Dar iarna era încă departe, vara abia înflorise. Chiar și așa, imaginea, prima imagine a orașului, prin acel bulevard lung și pustiu, i-a produs o impresie puternică. Ca și cum L ar fi pătruns cu ochii larg deschiși, în acea noapte de început, într-un vis, dar nu al lui, ci al altcuiva, al unei entități neobișnuite, neomenești, dar nu ostilă, ci doar neutră, indiferentă. Ca și cum L ar fi intrat în visul orașului, un vis colectiv, al clădirilor, al vegetației și al tuturor ființelor care dormeau adânc în noapte.

Cu gândul acesta, nu tocmai liniștitor, dar nici amenințător, a pornit la drum spre pensiune, trăgând după el trolerul în care îngrămadise toate lucrurile și fleacurile necesare unui început de viață în K. Sunetul moale și sacadat al roților trolerului pe caldarâmul bulevardului se risipea în aerul rece, de munte. Se risipea și atât. Și de undeva, de departe, cât de departe n-ar fi știut să aprecieze, s-a auzit un zgomot. Ca și cum cineva ar fi strivit un cazan de tablă. Și imediat, sau aproape imediat, i s-a părut că aude mici clinchete, mărunte zornăituri venind din față și cam de peste tot. La limita audibilului. Ca o părere care nici n-a fost.

A continuat să meargă înainte, căscând ochii la luminile semafoarelor, la siluetele clădirilor, la panourile publicitare

plantate din loc în loc, la micile parcuri care îi ieșeau în drum, la ceața vagă care se revărsa de pe străzile laterale care, la rândul lor, se revărsau și ele, împreună cu ceața, în marele bulevard.

Erau două bulevarde în K. Acela care pornea de la gară și pe care L se deplasa încet, și încă unul, în celălalt capăt al orașului, perpendicular pe acesta, și care dădea în Șoseaua de Nord, marea autostradă care străbătea munții printr-un tunel lung, oarecum paralel cu defileul. Amândouă bulevardele purtau nume de regi. În rest, K era alcătuit din străzi, străduțe, ulițe și piețe, toate populate majoritar de case vechi, multe dintre ele medievale, dar printre care se strecuraseră, într-o armonie subtilă, construcții noi, moderne. Mai exista, oarecum excentric amplasat, și un cartier nou, ridicat în ultimele decenii, pentru că, după Războiul de Întregire, K își dezvoltase și o dimensiune economică, pe lângă cea culturală. O fabrică de ciocolată și o alta care producea componente electronice. Tot acolo se afla și un Institut de Cercetare Avansată. E adevărat, K nu avea o Universitate Tehnică, dar acel Institut conferea orașului un prestigiu pe care multe centre universitare din țară nu-l aveau. Ce se cerceta acolo, L habar n-avea.

Toate acestea, vechiul și noul, tradiționalismul și deschiderea spre modern, atent și echilibrat amestecate, făceau din K o simfonie urbană demnă de toată invidia.

Altfel spus, K era orașul perfect în care cineva și-ar fi dorit să trăiască pentru totdeauna. Așadar, în ciuda singurătății acelei nopți, L se simțea împăcat.

Pe drum, în vreme ce târa după el trolerul, L își imagina viața lui mai departe, curgerea ei viitoare, devenirea lui ca ființă în toate aspectele. Iată, avea deja o slujbă respectabilă, redactor la *Mileniul III*. Apoi, destinul său se va împleti cu destinul altcuiva, va fi alături de un suflet pereche pe care îl

va cunoaște la un moment dat. Poate la un concert, poate la Muzeu ori la Bibliotecă sau, cine știe poate chiar în redacție. Se va îndrăgosti aici, în K, iremediabil și definitiv, își va întemeia o familie, va descoperi o casă în care se va muta și în care copiii lui vor veni pe lume. Apoi va veghea la destinul lor, îi va îndruma și-i va lăsa, când va fi vremea, să zboare oriunde vor dori. Totuși, poate că și ei se vor îndrăgosti de K și vor rămâne alături de el și-l vor conduce, așa cum dictează firea, pe *ultimul drum* la cimitirul din coasta muntelui, locul în care el își va trăi eternitatea alături de ceilalți oameni care ridicaseră, în timp, acel minunat oraș.

Aproape de capătul bulevardului, într-o vitrină a unui magazin de electronice, sumedenie de plasmă TV, toate aprinse, redau un ocean de zgomot electronic. Purici multicolori dansau haotic pe ecrane și, vreme de câteva clipe, L s-a lăsat sedus de jocul acela luminos și fără noimă. Și s-a gândit, în acele câteva momente, că de acolo își va cumpăra, din primul salariu, o combină audio la care va asculta toată muzica după care tânjise până atunci. Știa că de acolo își va cumpăra multe lucruri minunate, toate acele obiecte menite să-i asigure un confort liniștit, calm. Adică un lubrifiant care să-i facă trecerea prin viață cât mai lină. Și, desigur, cât mai plăcută.

Apoi, după ce a trecut de magazin și a intrat pe strada Pensiunii și a ajuns la numărul 5, după ce a intrat în grădina minusculă, din fața casei, după ce a descuiat ușa de la holul principal și apoi de la camera sa, cu infinită grijă, să nu-i deranjeze pe chiriașii care, desigur, dormeau la acea oră de după miezul nopții, după ce s-a regăsit în liniștea camerei care mirosea discret a lavandă, după ce a deschis trolerul și și-a înșirat *lucrurile* de început pe pat și pe policioara din baie, după ce a constatat că la TV nu prindea nimic altceva decât zgomotul electric pe care îl văzuse un pic mai devreme,

după ce s-a echipat pentru somn, după ce a aprins veioza de la capătul patului, după ce a citit câteva rânduri din singura carte pe care o luase cu sine, după ce, în fine, a adormit, după ce toate acestea s-au petrecut, abia atunci, în visul propriu, în secunda sau secundele care preced căderea deplină în somn, abia atunci L a perceput, vag și confuz, singurătatea în care tocmai nimerise. Dar era, deja, prea târziu. Adormise. Și, în primul său somn din K, n-a visat nimic. Ce-ar fi putut visa, totuși?

II

PROGRAMASE, GEST REFLEX, telefonul mobil să-l trezească dimineața, la șapte. Era duminică, știa că sala de mese se deschidea la ora opt, știa că micul dejun poate fi luat până la ora zece, indiferent de ziua săptămânii. Știa toate acestea și multe alte lucruri despre pensiune, despre oraș, despre serviciul pe care avea să-l înceapă de mâine. Știa că redacția revistei *Mileniul III* era la nici jumătate de oră de mers pe jos. Știa că undeva, în apropiere, exista un centru comercial care, pentru o perioadă de vreme, urma să-i asigure traiul de zi cu zi, până va învăța subtilitățile traiului din K. Știa că fereastra camerei sale dă spre munte.

Asta a și văzut prin fereastră atunci când s-a trezit: un zid vegetal, versantul muntelui, al unuia dintre munții care înconjurau orașul. Apoi a auzit larma păsărilor, larmă firească pentru începutul de vară.

A făcut un duș, a stat îndelung sub jetul de apă fierbinte, ca și cum ar fi dorit prin asta să se lepede definitiv de lumea din care venise.

N-avea multe de lepădat. L era orfan, n-avea familie, n-avea părinți pe care să-i știe, în fine, n-avea rude pe care

să le cunoască. Avea doar amintiri despre Capitală, despre viața din internat, despre facultate, despre Editură. Amintiri anoste, confuze, mocirloase, neinteresante.

Viața lui începea începea în acea clipă, la douăzeci și opt de ani, într-un oraș total necunoscut.

Și, în vreme ce renunța la amintirile de până atunci, sub jetul dușului, ca și cum tocmai părăsea o placentă îndeajuns de ocrotitoare până în acel moment, dar insuficientă deja și de aceea inutilă, i s-a făcut foame.

A coborât, după jumătate de ceas, în sufragerie. Salonul... Șafindișurile, aliniat pe mese înguste, în lungul unui perete, îl îmbiau cu sumedenie de bunătăți. L bănuia că toate fuseseră pregătite cu o seară înainte pentru că niciun zgomot nu venea dinspre bucătărie. Cele patru mese din sufragerie păreau neatinsse, cu farfuriile și tacâmurile la locul lor, cu șervetele frumos împăturite. La urma urmei, și-a spus atunci L, e duminică și e încă foarte devreme, nici opt nu-i. Personalul pensiunii – cât putea să fie de numeros? – avea să-și facă simțită prezența ceva mai târziu. Chiriașii – L n-ar fi putut spune câți sunt sau dacă nu cumva el era singurul – cu siguranță dormeau.

Așa c-a mâncat singur, pe îndelete, chiar bucurându-se că nimeni nu se holba la el în vreme ce-și bea cafeaua sau se servea pentru a doua oară cu omletă – absolut delicioasă, cu ciuperci și cu mult mărar – și cu cornuri calde, unse cu unt de la țară, cu un gust divin.

După ce a terminat de mâncat, a ieșit din sufragerie, a traversat holul și a coborât în mica grădină de la intrare. Pe stradă, așa cum se așteptase și atât cât putea vedea în stânga și-n dreapta, țipenie.

Ca și cum toți oamenii au pierit și am rămas singur pe toată planeta, și-a spus el, surâzând.

A pornit spre bulevard, refăcând în sens invers drumul de aseară. Se gândea că i se mai întâmplase, uneori, să meargă

pe o stradă pustie, fără nicio prezență alta decât a lui, și să-și imagineze, ca-ntr-un joc, că-i singurul supraviețuitor al speciei, rămas în viață în urma unui conflict sau a unui accident violent – război atomic, extraterestri, asteroid, molimă, Judecata de Apoi... *Nu, și-a spus în clipa când a ajuns la bulevard, niciodată nu m-am gândit c-aș putea rămâne singurul om pe lume în urma Judecării de Apoi. Pentru că sunt la fel de păcătos ca toți ceilalți, așadar nu văd cum aș putea fi scutit de Judecată. Dar altminteri, da, iată, sunt ultimul om de pe Pământ, toți ceilalți au pierit din cauza Bombeii, a Molimei și a Asteroidului. Toate cele văzute și nevăzute sunt ale mele de acum. Ha ha...*

Desigur, se aștepta ca mirajul să înceteze dintr-o clipă în alta. Un motor care pornește, un geam care se deschide în aerul rece al dimineții, o conversație între două gospodine care se pregătesc să plece la piață, râsetul unui copil în parc...

Dar nimic nu tulbura bulevardul. Luminile străzii, dar și cele care împodobiseră fațadele clădirilor vechi dispăruseră. Așadar, cineva le stinsese, așadar, ce dezamăgire, nu era chiar singur pe lume. Schimbul de noapte de la Uzina Electrică își văzuse de lucru, indiferent la gândurile lui L.

Păcat, și-a spus, mi-aș fi dorit ca mirajul să mai țină un pic. Aproape că mi se făcuse teamă. De fapt, nu teamă simțea, ci un freamăt. Era freamătul acela care-l trăia uneori, atunci când își încerca talentul literar. Ca orice tânăr de vârsta lui, avea impresia și nădejdea că în sine zace un mare povestitor care doar un zvâc așteaptă ca să vină la viață. Ce-ar fi să scrie o poveste despre un om care se trezește, brusc, singur pe lume?

Ce aș avea de făcut, își continuă gândul, dacă m-aș trezi singur pe lume? Care să fie primul sentiment firesc pe care l-aș trăi dacă lucrurile chiar așa s-ar petrece? Mai degrabă mi-ar fi teamă. Poate că aș înnebuni? Adică asta ar fi o agonie similară cu cea trăită de cineva care a fost zidit de viu, undeva. Doar c-ar fi ceva mai lungă. Dar în final, cu același deznodământ.

Și în vreme ce-și vorbea astfel, a ajuns în fața vitrinei cu plasmă TV. Aici lucrurile stătea la fel ca-n noaptea care tocmai trecuse: niciun program pe niciun ecran. Doar zgomotul alb, hipnotic și haotic al electronilor.

Probabil că receptorul pentru plasmă expuse în vitrină se defectase. Iar duminica era puțin probabil să intervină cineva. Mai ales așa de dimineață.

Un ceas din vitrină îi arăta că abia trecuseră cinci minute peste ora opt. Orarul afișat pe ușa de la intrare anunța că duminica era închis. La fel ca magazinul de stofe de alături, la fel ca magazinul de pantofi care urma, și așa mai departe. Toate magazinele închise duminica. Așa merg lucrurile în provincie, își spuse. Toate prăvăliile, toate atelierele dorm duminica. Există, totuși, unele locuri care ar trebui să fie deschise chiar și duminica, oriunde în lume: o cafenea sau o cârciumă. Găsi, cale de vreo sută de metri, adăpostită în grădina unei vile, o cârciumă, mai bine zi terasa unei cârciumi. Dezamăgit, o admiră de peste gardurile joase, din piatră: porțile erau încuiate. Putea vedea mesele și scaunele de pe alei, ba chiar paharele lăsate din ajun de ultimii clienți. Dar nicio activitate. Își spuse că locuitorii din K trebuie să fi fost tare comozi. Pentru că o cafenea sau o cârciumă, chiar dacă se deschide mai târziu, are niște oameni care o aranjează din vreme, să fie gata, proaspătă pentru clienții care îi vor trece pragul.

– La naiba! Unde pot să iau micul dejun în orașul ăsta?

Rosti întrebarea cu glas tare, pe un ton chiar iritat, sperând să provoace o reacție, o mișcare prin curtea plină de mese. Oricum, luase deja micul dejun.

Nimic. Doar o coțofană coborî dintr-un copac și se adăpă liniștită dintr-un pahar aproape plin, aruncându-i priviri mai degrabă curioase decât temătoare.

– Ai grijă să nu te îmbeți, se adresă el păsării și-și văzu de drum, mai departe, nedumerit de lentoarea cu care orașul se

trezea la viață. Sau, mai bine zis, nedumerit de încăpățînarea orașului de a nu se trezi deloc. În urma sa, coșofana îi răs-punse pe limba ei, cu un cârâit coșofenesc, ironic și obraznic.

Părăsi bulevardul și se afundă în labirintul de străduțe vechi, întortocheate. Nu-i era teamă că se va rătăci, pentru că avea ca puncte de reper munții care străjuiau valea.

Totul era pustiu de oameni: curțile vilelor, intrările blocurilor, trotuarele, parcurile și aleile. Îi trecu prin minte că asistă la o farsă.

„Haidem să ne adunăm cu toții într-un loc, într-un loc în care el să nu ne vadă, dar noi să-l vedem și de acolo să ne distrăm pe seama lui.”

Poate că municipalitatea din K avea un serviciu special dedicat renghiurilor. Pândeau când cineva se muta în oraș, iar a doua zi se ascundeau cu toții. Poate că peste cinci minute sau peste o oră sau, la naiba, undeva în decursul zilei, vor ieși din ascunzișuri cu coifuri colorate pe cap și aruncând nori de confetti spre el și suflând cu nădejde în trompete mici, dar isterice.

Ce tâmpenie, își spuse. Așa ceva nu s-ar putea organiza, nimeni nu poate determina un oraș întreg să se pitească pe după colțuri doar ca să-și bată joc de un nou venit.

Nu-și aducea prea bine aminte, dar aseară, la gară, oare coborâse singur din tren? Parcă așa fusese, nimeni altcineva nu mai coborâse odată cu el. Oricum, pe drumul de la gară spre pensiune fusese singur. Chiar savurase acea singurătate de miez de noapte, se bucurase de ea. Dar acum deja era prea mult. Starea aceea de lucruri trebuia să înceteze. Farsă ori nu, era momentul ca oamenii să-și facă apariția. Din case sau de unde se ascundeau ei.

– Gata! zberă L. Ne-am distrat destul, ieșiți afară!

Firește, nimeni nu-și făcu apariția. Doar o pisică ieși dintr-o curte și traversă strada prin fața lui. Îl privi suspicioasă

câteva clipe apoi se făcu nevăzută pe o alee dintre două blocuri de vis-a-vis, ducându-se în treburile ei pisicești. Undeva, nu prea departe, dar nici prea aproape, un câine se porni să latre. Nu urla, nu scheuna, doar lătra vesel, a joacă.

Porni plin de speranță, afundându-se și mai mult în labirintul strădușelor vechi, căutând câinele, rugându-se să nu se oprească din lătrat. Cu siguranță, cineva străin de conspirație ieșise cu câinele la plimbare. Așa se auzea, așa credea și-și dorea să fie.

Găsi câinele legat într-o curte împrejmuită cu gard de plasă. Lătra voios și bââia din coadă în neștire, răsucind lanțul și privind spre fereastra deschisă a unei case. Pe fereastră atârna un șnur gros, de perdea, și de care era legat un clown din plastic. Și perdeaua ieșise pe jumătate afară și se unduia în adierea domoală a brizei de dimineață, ceea ce făcea ca jucăria din plastic să se zbânțuie caraghios, spre amuzamentul câinelui.

Asta era tot? La fel ca manipulatorul acela de radio din *Ultimul țăr*m care trimitea mesaje misterioase după cum îi dicta vântul?

Când îl simți, câinele tăcu preț de o secundă după care începu să-l latre furios, explicându-i categoric s-o șteargă urgent, nu era deloc binevenit acolo. Dar L nu se dădu dus. Rămase pe loc ascultând lătratul hârâit, umed și plin de ură al câinelui. La ce scandal făcea, mai devreme sau mai târziu cineva se va sesiza, credea el. Cineva va deschide geamul, cineva va spune: „gata, băi, hai să ne vedem de treabă, ne-am distrat destul”. Și oamenii vor ieși din cotloanele în care se refugiaseră, ducându-se apoi fiecare în treburile lui. De bună seamă, cineva va potoli câinele, după care va intra în vorbă cu L. Și-i va spune despre ce fusese vorba, cum se străduiseră ei, oamenii și K să-i facă o surpriză, ca un fel de urare de bun venit în oraș.

– Termină cu prostiile! își spuse pe un ton ridicat, ceea ce spori și mai mult înverșunarea câinelui.

Dacă scapă din lanț, își zise, și dacă sare gardul, mă rupe. Oare dacă ar sări pe mine să mă sfâșie ar apărea cineva, să oprească farsa, se întrebă el. Dar dacă nu ar fi cine să apară?

Teama îl cuprinse și se depărtă de curtea cu câinele furios. Alte lătrături se puteau auzi acum, alți câini, din alte curți, răspundeau harnici, cu solidaritate canină.

Peste drum de casa cu fereastra deschisă se ridica un bloc care domina împrejurimile, iar ușa de la intrare era întredeschisă.

Intră în holul blocului, citi câteva nume înscrise pe cutiile poștale. La parter locuiau un avocat și un colonel. La etajul unu își avea locuința un medic. În rest, anonimi cu nume și prenume. Doar pe avocați, pe colonei și pe medici îi cheamă Avocat Cutărescu, Colonel Icsulescu sau Doctor Notabileanu. De ce nu-și pun și ceilalți titlurile înaintea numelui, se întrebă el studiind lista cu locatari. Era acolo un Ieronim, ăsta putea să fie librar, să zicem. Apoi un Iovan, ăsta putea fi negustor de stofe. Mai sus locuia un Comănesci. Șef de sală la restaurantul Traian, în centru, decise L. Apoi urmau un Iuga, consilier la Primărie, un Dobrici, filatelist înrăit și, în general, anticar. Apoi: Demeter, pensionar și istoric în timpul liber, Iordache, muncitor la Fabrica de Ciocolată, necăsătorit și un pic surd de o ureche, un Iorgu, contabil la Operă și cartofor pasionat. Și așa mai departe, doar nume înșirate după alte nume.

Afară câinele continua să latre bezmetic, acompaniat de alte cotârle de prin curțile vecine. Precaut, închise ușa de la intrarea în bloc. Ar fi fost chiar neplăcut să fie încolțit de vreo javră agitată, dispusă să-i cerceteze un pic gambele. Cu siguranță, cineva ar fi ieșit din casă, dar abia după ce câinele respectiv l-ar fi mușcat de câteva ori. Ceea ce ar fi însemnat